

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6220200387
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6220200387.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobcu S. P., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Na A. XXX/XX, T., proti žalovanej O. V. U., advokátke so sídlom G. 3, S. G., právne zastúpenej JUDr. Máriusom Vladovičom, advokátom so sídlom Nemocničná 16, Veľký Krtíš, o zaplatenie 200 000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11C/3/2020-114 zo dňa 22. 09. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Veľký Krtíš, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, alebo „prvoinštančný súd“, event. „súd prvej inštancie“), odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu (II. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 200 000,- Eur s 9 % úrokom z omeškania z titulu spôsobenej mu škody tým, že Ústavný súd SR uznesením č. k. I. ÚS/499/2017-9 odmietol jeho ústavnú sťažnosť pre nesplnenie zákonných náležitostí, pričom žalovaná ho zastupovala pri podaní sťažnosti, avšak absencia jej podpisu spôsobila nesplnenie všeobecných náležitostí podľa § 20 ods. 1 zákona o Ústavnom súde SR.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 106 ods. 1, 2, § 110 ods. 1, § 415, § 420 ods. 1, 3, § 442 ods. 1, 3, § 558 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru o nedôvodnosti nároku žalobcu vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovanou. Vecne sa nezaoberal splnením atribútov všeobecnej zodpovednosti za škodu, ktorú žalobca ani nešpecifikoval, nepredložil žiadne skutkové tvrdenia a dôkazy o tom, že mu z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti vznikla majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch z dôvodu zmenšenia existujúceho majetku, alebo že by vynaložil majetkové náklady potrebné na uvedenie veci do predošlého stavu, prípadne, že by utrpel ujmu na iných majetkových hodnotách alebo na zdraví. Mal za preukázané, že žalobca sa od žalovanej dozvedel o odmietnutí jeho ústavnej sťažnosti dňa 06. 06. 2017, ktorú skutočnosť potvrdil odpoveďou adresovanej žalovanej v uvedený deň, a tiež bol uzročený o dôvodoch odmietnutia jeho sťažnosti. Taktiež z návrhu na mimosúdne vyrovnanie škody vo výške 200 000,- Eur zo dňa 07. 01. 2018 ako aj z emailovej komunikácie zo dňa 28. 12. 2017 bola jednoznačným spôsobom preukázaná subjektívna vedomosť žalobcu o škode, teda minimálne odo dňa 06. 06. 2017, najneskôr však od 07. 01. 2018 disponoval poznatkom o spôsobení škody, jej výške a osobe škodcu. Právo žalobcu sa premlčalo už dňa

06. 06. 2017, najneskôr dňa 07. 01. 2020 uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, pretože žalobu podal žalobca na súd po jej uplynutí, pričom nebolo podstatné, že neuplynula ešte objektívna premlčacia doba počítaná od rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/499/2017. Nárok na náhradu škody žalobca uplatnil z dôvodu porušenia právnej povinnosti žalovanou podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii. Žalobca nedôvodne odvodzoval začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od stanoviska poisťovne k nároku na náhradu škody, pričom iniciatíva sporových strán po doručení uznesenia Ústavného súdu SR nespochybnila skutočnosť, že žalobca sa o škodu, ako aj o osobe škodcu dozvedel už dňa 06. 06. 2017 (najneskoršie dňa 07. 01. 2018). Postup žalobcu po odmietnutí ústavnej sťažnosti mohol vyústiť len do výsledku, že jeho nárok by bol reparovaný plnením zo zdrojov poistného v rámci rámcovej poistnej zmluvy žalovanej, k čomu nedošlo, pričom nemal za preukázané uznanie nároku žalovanou, pretože to nevyplývalo ani z emailu zo dňa 28. 12. 2017, z ktorého bol zistiteľný len jej podmienený postoj k nároku žalobcu vzhľadom na stanovisko poisťovne. Aj z formulára vyplneného stranami sporu dňa 21. 02. 2018 pre poisťovňu vyplýval nesúhlas žalovanej s výškou uplatnenej škody, pričom ani písomné stanoviská žalovanej zo dňa 28. 12. 2017 a dňa 21. 02. 2019 nemali náležitosti uznania dlhu podľa § 558 OZ. Žalobca nepredložil v spore žiadne dôkazy potvrdzujúce úmyselný postoj žalovanej k spôsobeniu škody, preto nebolo možné uvažovať o dlhšej premlčacej dobe (10 rokov) pre úmyselné spôsobenie škody alebo pre uznanie nároku žalobcu žalovanou.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a aplikujúc zásadu úspechu v spore, žalovanej priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd žalobe vyhovel a priznal mu náhradu trov konania.

6. Nestotožnil sa rozsudkom okresného súdu, ktorý podľa neho vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie považoval za netransparentné, nespravodlivé a neudržateľné, ako aj v rozpore s kogentnými ustanoveniami jednotlivých zákonov a v dôsledku uvedeného aj za nepreskúmateľné. Nesúhlasil s konštatovaním okresného súdu, že žalovaná nesúhlasila so škodou, ktorú bola ochotná zaplatiť čo do dôvodu a výšky v plnom rozsahu, teda dlh písomne uznala v emailovej správe zo dňa 28. 12. 2017. Ani v podnete pre poisťovňu žalovaná nenamietala výšku škody a vo formulári pre poisťovňu uviedla čiastočný súhlas s jeho nárokom, teda sa sama priznala ku skutku. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom má za následok, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Očakával od súdu spravodlivosť, pretože žalovaná sa priznala ku škode s poukazom na emailovú správu a aj iné listinné dôkazy, že škodu zaplatí prostredníctvom poisťovne, čo sa však uvedené nestalo, preto bol nútený podať žalobu, ktorú mu žalovaná tiež navrhla osobne ako aj písomne dňa 16. 07. 2018, pretože poisťovňa ignorovala bez príčiny nahradenie škody ako poistnej udalosti. Mal za to, že ujma na jeho právach bola žalovanou spôsobená úmyselne, pretože porušila kogentné ustanovenia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, ktoré ukladajú povinnosť k aktívnemu konaniu na odbornú a profesionálnu starostlivosť advokáta, a preto je nutné považovať nesplnenie týchto povinností v každom prípade za úmyselné. Úmyselné protiprávne konanie a porušenie právnej povinnosti spočívalo aj v tom, že bol dohodnutý so žalovanou po napísaní ústavnej sťažnosti, že spoločne odsúhlasia predmetnú sťažnosť pred vyexpedovaním, čo žalovaná ignorovala, preto bol vylúčený z možnosti predmetnú sťažnosť odsúhlasiť a nahliadnutím do nej ju prípadne opraviť alebo doplniť. Sťažnosť mu síce žalovaná poslala elektronickou formou, avšak ju podala poštou s rovnakým dátumom, t. j. 17. 05. 2017 v predstihu, bez jeho možnosti zaujať k nej právne stanovisko. Poukázal na priznanie sa žalovanou ku spôsobeniu škody a obaja sa dohodli na výške odškodného (emailová správa zo dňa 28. 12. 2017), preto z právneho hľadiska neexistuje väčší a hodnovernejší dôkaz od daného dôkazu, ktorým sa niekto prizná. Po doručení uznesenia Ústavného súdu SR mu žalovaná emailom oznámila, že jeho sťažnosť bola odmietnutá ako nedôvodná (email zo dňa 06. 06. 2017), následne však zistil, že bola odmietnutá z iného právneho dôvodu než mu žalovaná oznámila, teda ho uviedla do omylu. Úmyselné konanie žalovanej videl aj v tom, že sťažnosť podala posledný deň pred vypršaním dvojmesačnej zákonnej lehoty, teda už nemohol vo veci dosiahnuť nápravu, pretože sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote, ale doručená na Ústavný súd SR po dvojmesačnej lehote a žiadny sudca si po jej uplynutí nedovolil vyzývať advokáta, aby sa na vlastné náklady dostavil za účelom podpisu. Preto nemožno uvažovať o nedbanlivostnom zavinení žalovanej ani o uplynutí premlčacej doby na podanie žaloby. Protiprávne konanie zo strany žalovanej trvá dodnes, pretože nebol odškodnený a tiež nebol okresným súdom na pojednávaní dňa 22. 09. 2020 riadne vypočutý, v dôsledku čoho nemohol poukázať

a predložiť ďalšie relevantné dôkazy, keďže žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení zatajila isté veci. Tiež sa právny zástupca žalovanej na okresnom súde vyjadril, že mal vedomosť o jeho neúspechu na Ústavnom súde SR, pričom nie je zrejmé odkiaľ mal také nepodložené informácie, keďže z emailu zo dňa 28. 12. 2017 vyplýva len výška škody a jemu išlo o to, aby Ústavný súd SR nálezom vrátil vec na ďalšie konanie pre orgány činné v trestnom konaní. Porušením právnej povinnosti mu bola spôsobená psychická ujma - šok z odmietnutia jeho ústavnej sťažnosti, značne sa mu zhoršil zdravotný stav, ktorú skutočnosť chcel uviesť pred okresným súdom a predložiť o tom listinný dôkaz.

7. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Mala za to, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi jej konaním a vznikom škody, ktorá mala vzniknúť opomenutím podpísania ústavnej sťažnosti, vzniknutú škodu žalobca nijakým logickým zákonným spôsobom neodôvodnil a ani nepreukázal, že by mu škoda vznikla. Poukázala na splnenie podmienok pre náhradu škody, medzi ktoré patrí príčinná súvislosť, ktorá musí byť bezpečne preukázaná. Ďalej zotrvala na premlčaní nároku žalobcu vzhľadom na uplynutie dvojiročnej subjektívnej premlčacej doby, po uplynutí ktorej bola žaloba podaná. Nikdy žalobcovi nepotvrdila, že mu spôsobila škodu vo výške 200 000,- Eur, iba predpokladala, že sa žalobca bude domáhať nahradenia škody, z ktorého dôvodu iniciovala kroky k mimosúdnej dohode za predpokladu likvidácie poisťnej udalosti zo strany poisťovne k zisteniu škody, čo sa však nestalo a aj Slovenská advokátska komora zaujala postoj k poisťnej udalosti v smere, že z jej strany nedošlo k žiadnemu úmyselnému konaniu a ani k spôsobeniu škody a prijala záver, že nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, ktorú si žalobca uplatňoval. Poukázala na neuznanie nároku, ktorá skutočnosť vyplývala aj z prílohy č. 4. „uplatnenie nároku na náhradu škody pre poisťovňu“, v ktorom vyznačila nesúhlas s výškou škody. Žalobca pri uplatnení výšky škody vychádzal z jej poisťného krytia v tom čase v poisťovni KOOOPERATIVA, a. s., v dôsledku čoho škodu vyjadril vo výške 200 000,-Eur. Mala záujem sa so žalobcom dohodnúť a nechcela, aby inicioval súdny spor, no okrem žaloby na ňu podal aj trestné oznámenie a podnet na Slovenskú advokátsku komoru. Po obdržaní uznesenia Ústavného súdu SR realizovala v mene žalobcu podanie na Európsky súd pre ľudské práva, pričom žalobca bol uzrozumený o tom, že ústavná sťažnosť nebude s najväčšou pravdepodobnosťou úspešná a aj Európsky súd pre ľudské práva prijatej sťažnosti nevyhoviel, keďže absentoval právny základ na podanie žaloby. Až po vyčerpaní všetkých prostriedkov si žalobca voči nej uplatňoval náhradu škody.

8. Žalobca vo vyjadrení nesúhlasil s vyjadrením žalovanej a trval na tom, že výšku škody navrhla žalovaná z dôvodu, aby neinicioval súdny spor a tiež mu bez jeho žiadosti poskytla poisťnú zmluvu. Obaja sa dohodli na výške škody, ku ktorej sa priznala čo do dôvodu a výšky, ktorú skutočnosť potvrdzujú emailové správy. Rovnako žalovaná iniciovala skutočnosť, že ju musí žalovať, keďže poisťovňa s ňou nechce rokovať a prejednať vec ako poisťnú udalosť.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, prvoinštančný súd predmetnú vec správne posúdil. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nielen dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné, presvedčivé, ale i logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými, skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP.

13. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, pričom bližšie túto odvoláciu námietku nerozviadol.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/ 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/4/2009).

15. Odvolací súd nezistil pochybenie okresného súdu v právnom posúdení veci, pretože aplikoval správne právne normy na prejednávaný prípad.

16. Ďalšou odvolacou námietkou žalobcu bolo, že žalovaná dlh uznala.

17. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvráťiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl. OZ) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať odôvodnené pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Uznáním dlhu preto nie je napr. záväzok dlžníka, hoci urobený písomnou formou, vrátiť v určitom termíne požičané peniaze (záväzok zo zmluvy o pôžičke), ale je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že splní svoj dlh, uviedol dôvod jeho vzniku a výšku (rozsah), v akej ho uznáva. Pokiaľ ide o uznanie práva čo do dôvodu, nemusí byť síce tento dôvod v listine obsahujúcej uznanie práva uvedený vždy výslovné, ale musí byť jednoznačne vyvoditeľný z inej listiny, na ktorú je v listine o uznaní dlhu výslovný odkaz (R 123/1953). Rovnako tak uznanie práva čo do jeho výšky musí byť vyjadrené tak, aby výška bola objektívne určiteľná. Prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky je určitý a zrozumiteľný, ak je výkladom podľa § 35 ods. 2 OZ objektívne pochopiteľný, t. j. ak nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu (rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3 Cdo 79/2005). Uznáním dlhu však nevzniká nový záväzok. Na základe neho však dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba (§ 110 ods. 1 OZ). V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, by to však musel preukázať. Obsahom vyhlásenia dlžníka v listine o uznaní dlhu je prísľub dlžníka, že dlh vyrovná (zaplatí). Forma uznania dlhu je teda povinne písomná, uznanie musí byť úplne jasne vyjadrené v texte právneho úkonu a nemožno prakticky očakávať, že by mohlo byť uskutočnené mlčky podľa § 35 ods. 1 OZ (Ro NS ČR 30. 1. 2008, sp. zn. 28 Cdo 5118/2007).

18. Ani s touto námietkou žalobcu o uznaní dlhu žalovanou odvolací súd nesúhlasí. Tak ako z emailovej komunikácie (na č. I. 4 spisu), ani z formulára pre poisťovňu (na č. I. 7 spisu) nemožno vyvodiť uznanie nároku žalobcu žalovanou, pretože v ňom absentuje vyjadrenie výšky uznávanej sumy, aby výška bola objektívne určiteľná. Slovné vyjadrenie „uznávam čiastočne výšku škody“ v bode 2 predmetného formulára nemožno považovať za vyjadrenie, v akej sume žalovaná nárok žalobcu uznáva, keď navyše v tej istej časti daného dokumentu žalovaná nesúhlasila so výškou škody uplatnenej žalobcom.

19. Ani argument žalobcu o úmyselnom spôsobení škody žalovanou neobstojí pre posúdenie nedôvodnosti námietky premlčania nároku žalobcu, ktorý sa premlčal v dôsledku uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ktorá síce plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, ale ak v rámci nej už uplynula, tak na uvedené nemá vplyv dĺžka objektívnej premlčacej doby či už trojročnej alebo desaťročnej.

20. Subjektívna premlčacia doba viaže premlčanie práva z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby na časovú podmienku uplynutia 2-ročnej doby na vedomosť poškodeného o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Premlčacia doba začína plynúť dňom, kedy sa poškodený skutočne (nie iba predpokladane) dozvedel o škode, t. j. kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy určitého druhu, ktorý možno natoľko objektívne vyčíslieť v peniazoch, aby poškodený mohol svoj nárok uplatniť

na súde, a ďalej o tom, kto za škodu zodpovedá (porovnaj R 38/1975). Plynutie subjektívnej premlčacej doby však nemôže začať skôr ako plynutie objektívnej premlčacej doby, t. j. prv ako vznikla škoda.

21. Žalobca sa nespochybniteľne dozvedel o škode (jej výške) a kto za ňu zodpovedá dňa 07. 01. 2018, čo preukazuje jeho list adresovaný žalovanej (na č. I. 5 spisu). Okresný súd v súvislosti so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby uvádzal aj dátum 06. 06. 2017 či deň 28. 12. 2017 vychádzajúc z emailovej komunikácie z uvedeného dňa, avšak odvolací súd za dátum vedomosti škody vyjadrenej v konkrétnej výške ustálil deň 07. 01. 2018 vychádzajúc z listu žalobcu adresovaného žalovanej označeného ako „návrh na mimosúdne vyrovnanie veci o náhrade škody v sume 200 000,- Eur, pretože v emailovej komunikácii zo dňa 28. 12. 2017 nebola škoda žalobcom vyjadrená žiadnou sumou.

22. Na správnosti rozhodnutia okresného súdu však nič nemení skutočnosť, že na rozdiel od odvolacieho súdu uvádzal aj ďalšie dátumy počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, pretože okresný súd uvádzal aj tento deň ako ho ustálil odvolací súd a nepochybne vzhľadom na dátum podania žaloby dňom 02. 03. 2020 bol nárok žalobcu premlčaný.

23. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu o riadnom nevypočutí pred okresným súdom a nemožnosti predloženia relevantných dôkazov, ani túto námietku nepovažuje odvolací súd za dôvodnú, pretože pojednávania nariadeného okresným súdom na deň 22. 09. 2020 sa žalobca ako aj jeho splnomocnený zástupca zúčastnili, obaja boli riadne vypočutí, poukázali na všetky dôkazy priložené k žalobe nachádzajúce sa v spise a neboli nimi uvedené žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, pričom ani v podanom odvolaní žalobca neuviedol, na aké dôkazy nemohol poukázať v súvislosti s jeho tvrdením o riadnom nevypočutí na predmetnom pojednávaní.

24. Odvolacie námietky žalobcu boli preto irelevantné a nespôsobilé zmeniť záver odvolacieho súdu o správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu.

25. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý žalobca ani nenapadol konkrétnymi odvolacími dôvodmi.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, a preto má žalovaná právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.